

MATÍ DE DIUMENGE A LA CUINA

Tothom va menjar amb fruïció. En mitja horeta escassa ho van tenir tot engolit. I ella s'havia passat tot el matí a la cuina. Ni tan sols li van dir "Oh que bo que t'ha quedat!" Ni tan sols van brindar per la cuinera. I tot un matí s'havia esmunyit, amb ella, a dins d'aquella cuina.

Però, pensant-hi, va somriure maliciosament. Sí, tenia el seu secret. Ningú no sabia que mentre amb una mà sotraguejava la cassola o feia rodar lentament la cullera, amb l'altra sostenia fermament el llibre. I anava llegint i no podia parar. I, ves per on, de sobte la cassola havia llençat un esquitx —potser rancuniosa que parés més atenció en el llibre que no pas en ella— i una taca oliosa havia anat a embrutar el nom de "*El senyor Pip*". I com si fos una revenja, unes quantes paraules, amb l'escalfor, havien regalimat pàgina avall i havien anat a raure a dins de la cassola. La cullera, que estava a l'aguait, les havia enxampat i amb els seus moviments circulars les havia anat desfent en aquell olorós suquet.

Ningú no va descobrir el seu secret, però en aixecar-se de taula tots van anar corrents a buscar un bon llibre. Ella va agafar el seu i va reprendre la lectura. Ben mirat, no havia pas perdut el temps, aquell matí a la cuina.